

**Sodobna
slovenska
poezija**

Uroš Zupan

Razsuti tovor

Popravljene pesmi iz knjige Odpiranje delte

Potapljanje v spanje

Svet teče izpod vode. Košute prihajajo
do jezera brez dna, ki vstaja iz teme, in se
ogledujejo v vodi. Oblaki enakomerno dihajo

nad pozlačenimi cestami. Neznani smerokazi
so preplavili oči. Čutiš, kako prihaja tujec,
ki bo s tabo zamenjal prostor, sanje o mestu

nad morjem, tišino, v kateri rastejo sekvoje,
štetje korakov in barvo neba. Kot vsako noč
veko približaš vek. Kot vsako noč je telo

namočeno v toplo kopel in Kraljestvo ponovno tu;
drugačna mera za ljubezen, drugačno
ime za rojstvo, drugačna meja za smrt.

Priprave na prihod aprila

Naše obleke postajajo lahke kot naše sence.
Koža nam diši. Misli preHITEVAJO oči,
ki začudene merijo globino neba.

V oblakih raste dež. Delo na hrbtni strani
ogledala je končano. V zemlji poka zrnje.
Star red razporeja nove prišleke in stare stvari.

Namesto nas govorijo ptice. Narečje
prihodnjih rož imamo všito v dlani. Naši prsti
so blizu skrivnosti. Začenjamo se učiti,

kako se deli zrak, ki nas že leta razdvaja.
Obljuba ljubezni nas nagrajuje s slepoto.
Sprejemamo jo neomajni, otrpli v tihi hvaležnosti.

Buda

Zibajoče se ženske postave, sloki vzdihni,
bledično drhtenje prsi so plen obzorja.
Zlato je stopljeno v prah. Mere tostranstva

umrle v Času, ki kroži kot voda, se vrača,
sprehodi so tihi, z obrazov je izginil strah.
Vse je zamenjano z Ničem, Nič z Vsem.

Mirno sediš. Mirno se hraniš s svetlobo.
Topla izba brez vrat si. Naše zatočišče.
Brez besed in brez dvomov se spuščamo k tebi,

prestopamo prag, da bi vdihnili senco
tvojega duha, se pokrili z mislijo, ki nas ljubi
in ima obliko večno ponevihtnega neba.

Oblaki

Visoko zgoraj se podijo kakor kiti. Spreminjajo
oblike, kot jih v času, ki nam prihaja naproti,
spreminja naša misel. Igrajo se in rišejo ornamente

po prosojni koži, po breznu brezbriznega neba.
Tam je božji prst že zdavnaj izbrisal trepetanje
in udare, ki nas doletijo, ko se oplazimo s pogledi

in naselimo s telesi, ko se potem, večno iščoč
trgamo s prostorov, nekoč imenovanih skupni,
naši. Zasidrani v tem začasnem pristanišču,

opotekajoč se med nebese in peklom, jih gledamo,
kako bežijo, kot življenje že preteklo, kako za vedno
izginjajo v daljavi, prelepljeni z molkom naših neizpolnjenih želja.

Prazniki

Telefonske linije so blokirane. Izložbe
gnezdiyo v globini popoldnevov.
Okamnelost se seli v stvari. Vprašanja

in odgovori hromijo grla. Človek s pogledi
v ogledalo preverja svoj obstoj. Svetloba,
ki se bo razlila z oken, vedno pripada le

sama sebi. Blazine so se razdišale. Spomin
na vodo v fjordih je zbledel. Vsebina knjig,
razmeščeni po policah, čaka vstajenje,

vsebina pisem, vrnitev časa. Prazni hodniki
vodijo v prazne sobe. Kar koli smo vedeli
o življenju, zdaj potaplja naše kretnje in oči.

Migojnice

Hiše spuščajo svojo toploto v mrak. Breze so zasegle vso nepremično tišino. Spanec meče senco. Šumi zavesa miru. Misel je krotka,

leži privezana na ljudi, ne uhaja niti čez noč. Čas se meri po barvi poljščin in pridelkov. Še v sanjah se zgodaj vstaja in ceni delo rok.

Vsa teža vode pritiska na dno rečne struge. Zanja ni počitka. Vsi trenutki življenja so prilepljeni na en sam dih.

Vsi porazi so izhlapeli ob dotiku kože. Daleč in vztrajno človek sledi ljubezni, medtem ko se v gozdu smrček košute pogreza v mah.

***

Zgornje pesmi so bile v svoji prvotni obliki napisane pred več kot četrstoletja in so bile objavljene v knjigi *Odpiranje delte*. Ko sem jih čez leta, oziroma čez desetletja, znova bral, sem opazil, da me pri njih nekaj moti, a hkrati s tem sem opazil, da mi je časovni odmik od njih podaril bolj jasen pogled nanje. Mogoče je to, kar bo sledilo, čista iluzija, a bilo mi je dano natančno ugledati njihove pomanjkljivosti, videl pa sem tudi, da imajo pesmi v sebi neizkoriščen potencial, in začutil sem, da jih lahko rešim iz brodoloma, za katerega sem bil seveda odgovoren jaz sam. Začutil sem, da jih lahko izboljšam in jih pripeljem do nekega svetlejšega, bolj opaznega, mogoče tudi trajnejšega življenja. To sem storil. Seveda znotraj svojih mej in zmožnosti. Upam, da me občutki, ki jih imam v zvezi z njimi in bolj opaznim življenjem, ne varajo.